

Список літературних джерел

1. Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети: Монографія/ за ред. З.С. Варналія. - К.: НІСД, 2007. - 820 с.
2. Доценко А.І. Сільське розселення в Україні: динаміка та структура. К: РВПС України НАН України, Вид. Фенікс, 2010. – 288 с.
3. Доценко А.І. Трансформація сільського розселення та її вплив на ринок праці педагогічних кадрів // Географічні аспекти формування збалансованого ринку праці педагогічних кадрів України. К.: НПУ, 2007. – С.19-26.
4. Заваріка Г.М. Трансформація розселення Луганської області: монографія / Г.М. Заваріка. – Луганськ: Вид-во «Ноулідж», 2012. – 180 с.
5. Заставецька Л.Б. Формування первинних систем розселення у процесі утворення територіальних громад / Л.Б. Заставецька // Українська географія: сучасні виклики. Зб. наук. праць у 3-х т. – К.: Прінт-Сервіс, 2016. – Т.ІІ. – С.95-97.
6. Кравцова Т.Г. Оцінка основних факторів трансформації розселення в контексті проблем удосконалення регіональної соціально-економічної політики // Продуктивні сили і регіональна економіка. — 2008. — Ч. 2. — С. 363-368.
7. Кравцова Т.Г. Трансформація розселення населення регіону: тенденції та перспективи розвитку (на прикладі Полтавської області): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. екон. наук: спец. 08.00.05 «Розвиток продуктивних сил і регіональна економіка» / Т.Г. Кравцова. — К., 2007. — 31 с.
8. Поручинський В.І. Теоретичні засади розселення населення / В. І. Поручинський // Науковий вісник СНУ імені Лесі Українки. Серія: Географічні науки. – № 11 (288). – 2014. – С. 89-94.
9. NPC National Development Plan Vision 2030. Chapter 8 Transforming Human Settlements. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://www.stellenboschheritage.co.za/wp-content/uploads/NPC-National-Development-Plan-Vision-030_Chapter_8_Transforming_Human_Settlements.pdf

Оболенський О.Ю., д.е.н., проф.
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

**СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ РЕГІОНАЛЬНИМ РОЗВИТКОМ ЯК
СКЛАДОВА НАУКИ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ**

Вирішення сучасних проблем цивілізації потребує збалансованого розвитку країн і територій, соціального і економічного розвитку людських спільнот, управління справами суспільства шляхом суттєвого наукового супроводження цих процесів.

Наука управління відноситься до економіко-організаційних наук, оскільки вона вивчає відносини і зв'язки людей у процесі управління суспільством, людським колективом, публічною сферою, економікою в цілому та регіональними соціально-економічними системами тощо.

Наука публічного управління – суспільна комплексна (інтегративна, міждисциплінарна) наука, що досліджує загальні та специфічні (властиві окремим сферам управління в суспільстві) об'єктивні закономірності організації та функціонування суспільної системи, яка виробляє на підставі їх пізнання філософські засади (онтологічні, гносеологічні, аксіологічні, методологічні тощо), понятійно-категоріальний апарат (поняття, категорії тощо), концептуальні положення (теорії, концепції, гіпотези, моделі, принципи, технології, механізми, інструменти тощо), закономірності і закони та методологію дослідження, а також інститути управлінської діяльності, що спрямовані на підвищення результативності та ефективності публічного управління.

Базові концепції та моделі публічного управління [1], що домінували у світовій науці впродовж XX – початку XXI ст. вплинули на формування теорій публічного управління регіональним (місцевим) розвитком, провідне місце серед яких займає англо-американська школа регіоналізації. Вона розглядає регіональне управління як діяльність публічних інститутів – органів публічної влади – щодо вирішення проблеми алокації ресурсів, мінімізації диспропорцій соціально-економічного розвитку регіонів, активізує пошук шляхів досягнення збалансованого розвитку територій у межах окремо взятого регіону, визначає пріоритети секторальної політики на регіональному рівні тощо [2].

Система публічного регіонального управління фактично розглядається як «зв’язуюча ланка», як «координатор», що дозволяє врахувати та віднайти компроміс соціально-економічних інтересів всіх суб’єктів господарювання на загальнодержавному, регіональному та місцевому рівнях [3].

Враховуючи вищезазначене, актуальності набуває стратегічне управління регіональним розвитком, під яким слід розуміти систему проактивного впливу суб’єкту (суб’єктів) управління, сформованих на сучасних цивілізаційних засадах, на регіональну соціально-економічну систему або її складові з метою забезпечення та розвитку соціальних, економічних та інших умов життєдіяльності шляхом запровадження раціонально обраних стратегій розвитку регіонів.

Стратегічне управління регіональним розвитком представляє собою динамічну сукупність взаємопов’язаних управлінських процесів, а саме: визначення цілей розвитку регіону; аналіз внутрішнього середовища та зовнішніх можливих впливів на ризик спротиву цілям розвитку регіону або його складових; формулювання альтернативних стратегій і раціонального вибору однієї; інституалізація стратегії; реалізація стратегії з відповідним моніторингом результативності та ефективності; оцінка та аудит реалізації стратегії.

Стратегічне управління регіональним розвитком як система має такі складові: цільову, функціональну, організаційну, структурну, комунікативну, елементну, управлінську, історичну.

Сучасне стратегічне управління регіональним розвитком: базується на інститутах «належного врядування»; представляє собою управління за результатами як організоване прийняття та реалізацію стратегічних і поточних рішень, що ґрунтуються на раціональному аналізі, передбаченні, розрахунку та інкременталізму; визначається організаційною культурою системи управління та залежить від застосування економічно, політично і соціально обґрунтованих напрямів модернізації систем і структур управління.

Розгляд стратегічного управління регіональним розвитком як складової науки публічного управління представляє його як міждисциплінарну сферу дослідження, що дозволяє акумулювати філософські засади, понятійно-категоріальний апарат, концептуальні ідеї, закономірності та засади методологічних досліджень економічних, соціальних, політичних та інших наук.

Список використаних джерел

1. Оболенський О.Ю. Публічне управління: цивілізаційний тренд, наукова теорія і напрям освіти. Публічне управління: шляхи розвитку: матеріали наук.-практ. Конф. За міжнар. Участю (Київ, 26 листоп. 2014р.): у 2 т. / [за наук. ред. Ю.В. Ковбасюка, С.А. Романюка, О.Ю. Оболенського]. – К.: НАДУ, 2014. – Т.1. – 150 с.
2. Hoover E.M., Gerratani F. An. Introduction to Regional Economics. – 3-d Edition. – N – Y, 1996. – 436 p.; Bradfield M. Regional Economics: analysis and policies in Canada. – Toronto; Tokyo, 1988. – 256 p.
3. Regionale Wirtschaftspolitik. – In: Vahlens Grosses Wirtschaftslexikon. Bd.4 Hoesg. V. Dichtl E., Jssing O. – Muenchen, 1987.